

Hồi 49

Thì ra Đoàn Hoàng Gia sau khi lên ngôi hoàng đế, tuy là địa vị chí tôn quân vương một nước, nhưng đối với võ công của bản thân, không những chẳng chút giải đãi bỏ bê, mà trái lại cần mẫn tinh luyện hơn cả lúc bình thường và tài nghệ nhờ đây mỗi ngày thêm tiến bộ vượt bậc.

Một hôm ông lên Điểm Thương Sơn ngoài thành Đại Lý để săn bắn, bỗng thấy trên trời có hai con chim ưng đang đuổi bắt một con diều hâu, có thể là con diều hâu ấy đã lén vào ổ chim ưng ăn hết bầy ưng con, nên vợ chồng này vì nóng lòng con chết thảm nên mới rượt đuổi con diều hâu để trả thù.

Con diều hâu tuy thân hình nhỏ nhưng khôn ngoan xảo quyệt vô cùng, không ngớt lượn tròn trên không trung, hai con chim ưng lớn dù ráo riết truy đuổi vô bắt, thân pháp con diều hâu trước sau một mực nhẹ nhàng và linh diệu, chỉ thoát một cái là luôn khỏi những vuốt nhọn sắc của hai vợ chồng chim ưng, khiến cho hai con ưng to đầu mà kém khôn ngoan kia, giận dữ kêu lên oang oác inh ỏi cả tai.

Tuy thế, hai con chim ưng không vì đó mà nản chí bỏ qua kẻ địch, vừa vô không trúng là lập tức phân ra hai bên tả hữu lượn tròn, chặn lấy lối thoát của con diều hâu, đồng thời hai vợ chồng ưng lại biết phân công hợp tác, cứ hễ một con vô bắt là một con ở trên không canh chừng.

Như vậy con diều hâu không làm sao tìm ra lối thoát được, nhưng dẫu vợ chồng ưng phân phiên vô bắt liên tiếp mấy mươi lần cũng không làm sao chộp trúng được một mảnh lông của con diều hâu ranh mãnh nọ. Hai con ưng đã có phần mệt mỏi chậm chạp dần.

Đoàn Hoàng Gia ngồi trên lưng con ngựa quý Ngọc Tôn, ông say mê đưa mắt nhìn theo động tác của đôi chim ưng đang đuổi bắt con diều hâu, có nhiều tư thế hợp với chiêu số của võ công.

Ông vốn là người yêu chuộng võ thuật như sinh mệnh nên bỏ hẳn ý định đi săn, ghìm cương cương ngựa một chỗ, ngẩng đầu nhìn mãi lên bầu trời quên thôi.

Đoàn Hoàng Gia thấy đôi chim ưng tuy dững mãnh, lại được ưu thế lấy hai vây một, mà vẫn không thể vô bắt được con diều hâu, thậm chí khen ngợi trong lòng, dùng sức chẳng bằng dùng trí, giống diều hâu này quả thật khôn ngoan khác thường.

Ông đang mãi mê suy nghĩ, thì con ưng trống, trong cơn gấp rút bỗng nảy sanh cơ biến, bèn liếc đầu sang con chim mái kêu lên mấy tiếng quác quác, con chim mái lập tức hội ý ngay, xòe đôi cánh ra thật rộng đập mạnh về phía con diều hâu "phạch phạch" luôn mấy lượt.

Con điều hâu tuy thấy đối phương đối ngay thế công, nhưng nó cũng không chút loạn ý, cứ mỗi lần bị vô đuổi là dùng ngay phân pháp thiên phú cực kỳ lạnh lẽ của mình lách khỏi sự tập kích của con ưng mái một cách khéo léo.

Con ưng trống từ nãy giờ im lặng, lượn cánh trên phía cao chờ cho vợ mình tấn công con điều hâu lần thứ tư, liền xà cánh xuống đột kích con điều hâu lệ như chớp.

Thì ra con ưng trống đã quan sát lối tránh của con điều hâu, nó thấy rõ địch thủ có thói quen thiên về phía mặt hơn phía trái. Nói một cách khác là con điều hâu luôn luôn lách mình tránh sang phải và họa lăm mới vọt mình sang phía trái.

Thấy rõ yếu điểm của đối phương xong, chờ cho con chim mái vỗ bắt đối phương lần thứ tư, con ưng trống liền bất thành linh nghiêng nhẹ đôi cánh bay xẹt lệ phía trái của chim vợ, cơ hồ cùng con chim mái giăng thành một đường thẳng trên nền trời.

Con điều hâu vừa sang ngang qua phía hữu để tránh, thì con ưng trống với thế nhanh như sấm sét chẳng kịp bịt tai, đột ngột như một Phi Tướng Quân từ trên trời đâm bổ xuống, liền theo đấy một tiếng kêu thảm thiết vang lên, con điều hâu đã bị con ưng trống vô gọn trong đôi vuốt.

Con điều hâu khôn nạn vùng vẫy mong thoát vuốt sắc, thì con chim mái đã bay đến tiếp tay.

Đôi vợ chồng ưng thi nhau vô mô cắn xé, máu thịt vùng rơi, lông bay lá tả, trong khoảng khắc con điều hâu đã nằm gọn trong bao tử của cặp vợ chồng chim ưng. Báo xong được thù giết con, hai vợ chồng nhà ưng hả hê kêu lên những tiếng thích ý rồi bay đi.

Đoàn Hoàng Gia sau khi mục kích được pha rượt bắt sôi nổi giữa đôi ưng với con điều hâu, không khỏi ngẩn người suy nghĩ. Nhờ đấy ông đã ngộ ra một đạo lý liên quan đến võ công của bản thân.

Vì mấy năm gần đây võ thuật tuy có phần thành đạt nhưng chuyên về công phu bên ngoài, còn công lực nội gia thì vẫn chưa có gì gọi là khởi sắc cả. Thí dụ như Kim Cang quyền của mình, tuy có sức mạnh địch lại muôn người, nhưng nếu gặp phải một nội gia cao thủ thì vẫn còn kém sút lắm.

Kim Cang Quyền trầm mạnh hùng hậu thì có, nhưng về binh biến nhẹ nhàng thì có phần thiếu sót cần phải chuyên luyện thêm một môn võ công độc đáo khác để bổ sung vào chỗ thiếu sót ấy.

Đoàn Hoàng Gia chủ ý đã định liền bỏ cuộc săn bắn và trở về triều cung, sự nghĩ đến Tiên Thiên Khí Công sẵn có của mình, bèn đem nội kinh công lực trong bản thân truyền thấu đến tứ chi, cố gắng rèn luyện đến lúc phát được ra ngoài ngón tay, và có thể tùy tiện thấu xuất theo tâm ý của mình, mới kể là đã thành công.

Môn thần công Tiên Thiên của ông, có thể đánh được ngọn đèn cách một bức tường dày hay cách một lớp da trâu và đâm lủng được tờ giấy mà bức tường và lớp da vẫn bảo tồn được nguyên vẹn chẳng chút hư hại.

Đoàn Hoàng Gia thấy Hoàng Dược Sư sắp lâm vào thế hiểm, ông không chịu thừa cơ nguy của người, nên dùng ngay Tiên Thiên Thần Công điem vào gáy của Trùng Dương để giúp tay Hoàng Dược Sư.

Trùng Dương cảm thấy có một luồng kinh lực tập kích vào phía sau gáy của mình mà sức mạnh và lợi hại chẳng kém với Nhất Dương Chỉ chút nào, chàng không khỏi giựt mình kinh hải, vội phát tay áo ra, dùng khí công Bài Vân Tụ đón lại.

Nhưng Tiên Thiên Công của Đoàn Hoàng Gia là một tuyệt kỹ thượng đẳng của nội gia chân lực, tất nhiên khí công Bài Vân Tụ của Trùng Dương không sao cự lại, hai luồng kinh lực vừa chạm nhau thì Tiên Thiên Công của Đoàn Hoàng Gia đã xuyên khỏi và xông thẳng vào người Trùng Dương nhanh trong chớp nhoáng.

Trùng Dương kinh sợ tột độ, lập tức bấp thịch trong cơ thể liền tự động hót vào, đẩy trượt luồng kinh lực Tiên Thiên Công ra phía ngoài, tuy vậy tình hình cũng thập phần nguy ngập.

Đoàn Hoàng Gia thấy rõ Tiên Thiên Công của mình đã điem trúng được Trùng Dương, tuy ông chưa thật tình dùng hết mười phần công lực của mình mà chỉ dùng có bảy phần thôi, nhưng uy lực cũng vô cùng đáng sợ rồi, không những địch thủ phải bị nội thương mà còn phải té nhủi xuống đất nữa là khác.

Mà lạ thay! Trùng Dương khi trúng phải Tiên Thiên Công, chỉ khẽ rung động một chút rồi vô sự như bình thường, võ công thâm sâu, tài nghệ tuyệt vời thật là ngoài ý liệu của ông.

Trong lúc còn thảng thốt bàng hoàng, Đoàn Hoàng Gia chợt nghe Âu Dương Phong kêu lên một tiếng "cộc" thật lớn, tiếp theo đấy là một luồng tiềm lực Cáp Ma Công bay ập vào người Trùng Dương.

Thì ra Âu Dương Phong và Hồng Thất Công sau khi tấn công nhau qua lại độ ba chiêu. Giáng Long Thập Bát Chương của Hồng Thất Công, cùng với Cáp Ma Công của Âu Dương Phong mỗi bên đều có một sở trường đặc sắc riêng, hai bên giao đấu nhau ba chiêu vẫn khó định hơn thua được.

Hồng Thất Công liền cười lên ha hả và nói:

- Lão độc vật quả không hổ tiếng đồn! Được rồi, mi hãy lãnh giáo với Vương chân nhân đi!

Lời nói ấy nghe ra là một câu nói thật tình tâm thường, nhưng kỳ thật Hồng Thất Công đã cho Trùng Dương hay khéo mà gia tâm phòng bị.

Âu Dương Phong trong lòng rất giận, tự nhủ thầm:

- Cái lão ăn mày chó đĩnh xỏ ta, nên dụng ý cho lão mũi trâu họ Vương hay, chẳng lẽ Âu Dương Phong ta lại sợ mà chịu bó tay sao.

Y thừa lúc Trùng Dương bị Tiên Thiên Công của Đoàn Hoàng Gia điểm phải, liền kêu to lên một tiếng "cốc", rồi đẩy mạnh luồng Cáp Ma Công của mình ra tấn công Trùng Dương.

Nhưng đối với Cáp Ma Công của Âu Dương Phong, Trùng Dương đã giao sức qua mấy lần rồi, theo sự nhận xét của chàng thì Cáp Ma Công ấy so với Phách Không Chưởng, Tiên Thiên Công của Hoàng Dược Sư và Đoàn Hoàng Gia, thì Âu Dương Phong vẫn còn kém hơn một bậc, chỉ cần dùng Bài Vân Tụ, phát nhẹ tay áo là đỡ được một cách chẳng mấy khó khăn.

Nào ngờ Âu Dương Phong lần này lại sanh một kế khác, trong lúc y phát luồng Cáp Ma Công ra tấn công thì tay hữu của y cũng đồng thời vung lên một cái, tức thì "vút" một tiếng xé không gian, từ lòng bàn tay y bay ra một ám khí đen sì lao nhanh vào sau óc của Trùng Dương.

Món ám khí của Âu Dương Phong vừa rồi gọi là Độc Xà Chủy, luyện bằng một thứ gang trên Bạch Đà Sơn, hình dạng như chiếc đầu rắn, mỗi khi ném ra thì đầu rắn liền tự động há họng, le ra một chiếc lưỡi nhọn lều bển ngót như mũi dùi, trên mũi ấy có tẩm một loại thuốc cực độc, gặp máu là hít cứng vào, lợi lại tuyệt cùng.

Tây Độc là một tay mưu cơ thâm trầm, y biết rõ Trùng Dương bản lĩnh phi phàm, nếu sử dụng theo cách bình thường không làm sao hại được chàng, chỉ có lúc sơ hở công lực như thế này, bất thành linh thi thố ra, hoặc may mới có hy vọng đánh ngã Trùng Dương thôi, nên Âu Dương Phong cố ý dùng Cáp Ma Công tấn công trước để phân tán sự chú ý của đối phương, sau đấy mới khẽ nhấc cườm tay nhanh nhẹn bắn Độc Xà Chủy bay vút ra.

Y thấy rõ mũi Độc Xà Chủy đang lao nhanh tới huyệt huyệt nơi óc của Trùng Dương chỉ còn gang tấc nữa là ghim sâu lên đỉnh đầu kẻ địch thủ duy nhất của y và Trùng Dương thế nào cũng ngã nhào tại trận.

Ngờ đâu Trùng Dương lại lật tay hất ngược lên vù ra một luồng chưởng phong đánh vệt những mũi Độc Xà Chủy văng ra xa ba trượng ngoài.

Hồng Thất Công nhãy chồm lên như thú dữ sút chưởng, miệng quát tháo như sấm động:

- Ngừng tay.

Bốn người đang đấu nhau liền ngạc nhiên giựt mình dừng tay cả lại, chăm chú nhìn Hồng Thất Công chờ đợi.

Hồng Thất Công trừng mắt chỉ ngay Âu Dương Phong cười gằn và nói:

- Lão độc vật, trong lúc so tài khí công nội lực, mi lại lên sử dụng ám khí để hại người, không hợp lệ với quy củ của cuộc thử sức hôm nay, khôn hồn cút xuống khỏi núi Hoa Sơn cho rảnh mắt ta.

Âu Dương Phong giận đỏ mặt cũng trợn trừng đôi mắt trắng dã nói lại:

- Thằng ăn mày thôi, ta phạm nhằm quy củ cuộc so tài hồi nào ? Mi nói ra đi?

Hồng Thất Công cười nhạt nói:

- Trong lúc mi dùng Cáp Ma Công tấn công, mi đã dở trò lén lút phóng ra thứ đồ yêu quái gì để ám hại Trùng Dương Chân Nhân, như vậy cũng chưa chịu là phạm quy củ sao ? Đợi gì nữa mà chẳng cút đi cho rồi, chắc bộ da mặt mi cũng dày hơn vách tường nữa phải hay không ?

Âu Dương Phong cũng cười khẩy đáp lại:

- Lão ăn mày, mi chỉ lo bợ dít họ Vương mà quên cả nghĩ suy, chưa chắc lão họ Vương chịu đem Cửu Âm Chân Kinh giao cho mi đâu! Mi bảo là ta phạm quy củ! Vậy ta hỏi mi lúc này họ Vương giao ước cách đấu "Ngũ Quốc Giao Bình", có nói trước là không cho dùng ám khí hay không ?

Tây Độc đem lời nói ấy ra bắt bẻ khiến Hồng Thất Công không làm sao đáp cho xuôi được.